

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **P. V.**, narozena X,
bytem X,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2017, č. j. 4300/DS/2017,
JID: 151844/2017/KUUK/Ven,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 25. 9. 2017, č. j. 4300/DS/2017, JID: 151844/2017/KUUK/Ven, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Most, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 4. 2017, č. j. MmM/049033/2017/OSČ-P/ŠP, jímž byla žalobkyně shledána vinnou z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustila tím, že dne 11. 5. 2016 v čase kolem 15:00 v Mostě na křižovatce s řízeným provozem jako řidička motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Tiguan, reg. zn. X, odbočila vlevo z třídy Budovatelů do ulice Josefa Skupy, ačkoliv pro daný směr jízdy svítil signál se směrovou šipkou doleva s červeným světlem „Stůj“, který jí přikazoval zastavit Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vozidlo před vodorovnou dopravní značkou V 5 „Příčná čára souvislá“. Následně se po zastavení svého vozidla v ulici Josefa Skupy u bloku č. 87 nevěnovala plně řízení svého vozidla, které se rozjelo směrem vzad a svou zadní částí narazilo do neoznačeného vozidla Policie ČR, tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. X, řidiče P. P., které zastavilo za jejím vozidlem. Svým jednáním naplnila skutkovou podstatu výše uvedených přestupků, neboť porušila ustanovení § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. b) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav, dopustily se nesprávného posouzení skutků, překročily meze správního uvážení a rozhodly v rozporu s právní úpravou a ustálenou rozhodovací praxí, jimi vydaná rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování ani v právních předpisech. Předně měla za to, že žalovaný byl v projednávané věci podjatý a nerozhodoval nestranně. Poukázala na skutečnost, že vyznění o podání podnětu k zahájení řízení z moci úřední, v němž je uvedeno, že nezajistila během silniční kontroly své vozidlo, se nezakládá na pravdě, protože policisté R. a P. řešili přestupek a při zastavování vozidla byli účastníky dopravní nehody, což sami potvrdili tím, že přivolali další policisty z Dopravního inspektorátu v Mostě. Policisté nejprve uložili žalobkyni blokovou pokutu v částce 200 Kč, kterou uhradila složenkou dne 16. 5. 2016. Následně jí uložili další blokovou pokutu ve výši 300 Kč, tu však neuhradila, neboť se necítila být vinnou za spáchání předmětného přestupku. Žalobkyně zdůraznila, že na místě řešení přestupku bylo pět nebo šest policistů a dvě služební vozidla, přičemž sama se svou dcerou zde musela setrvat téměř dvě hodiny. V době přestupku trpěla vážnou chorobou, s níž se doposud léčí. Byla ve vážném psychickém rozpoložení a mnoha věcmi při jednání policistů neporozuměla. Policista P. žalobkyni pohrozil správním řízením a desetitisícovou pokutou, od dalšího jednání proto raději ustoupila. Postup uvedeného policisty považovala za šikanu.
3. Dále žalobkyně uvedla, že oba přestupky řešily orgány Policie České republiky, Dopravní inspektorát v Mostě, bylo tedy namíste použít ust. § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Vyřízení přestupků bylo dokonce postoupeno Magistrátu města Mostu, bylo však vráceno s odůvodněním, že proběhlo společné řízení. Po opětovném postoupení byla věc projednána žalovaným, přestože takový postup byl v rozporu s § 57 odst. 1 zákona o přestupcích. V napadeném rozhodnutí se tím však žalovaný nijak nezabýval. Žalobkyně též nesouhlasila se způsobem vyřízení stížnosti, které proběhlo bez šetření události a vycházelo jen ze sdělení policistů. Namítala, že stížnost prošetřující orgán se neseznámil s obsahem spisu, když uvedl, že žalobkyně byla nucena uhradit 200 Kč, i když pokuta byla ve výši 300 Kč. Odmítla, že stížností brojila proti tomu, že k prokázání přestupku nedošlo na základě kamerového záznamu. Podotkla, že ona sama a ani její dcera nebyly při šetření vyslechnuty. Silniční kontrola přitom probíhala jinak, než jak ji popsal policista P. ve své výpovědi před správním orgánem I. stupně. Uvedený policista byl totiž podjatý, jelikož měl zájem na tom, jak řízení dopadne, vzhledem k tomu, že to byl on, kdo do žalobkyně svým vozem narazil.
4. Žalobkyně odkázala na své podání ze dne 13. 4. 2017, přičemž zdůraznila, že v odůvodnění rozhodnutí není uvedeno, že byl přestupek do správního řízení postoupen opětovně. Bylo tomu tak proto, že v řízení byla uložena bloková pokuta a mělo být postupováno dle ust. §

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

76 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Do podání žaloby nebylo rozhodnuto jinak, pokuta byla žalobkyní uhrazena, ale správní orgán I. stupně se o této skutečnosti nezmínil. Dále uvedla, že záznam z policejního vozidla nebyl doplněn výsledkem osob, které jej řídili. Z výsledků policistů sice vyplynulo, že nebyl pořízen záznam projíždějícího vozidla, nicméně ve správním spisu je založen záznam z jiného vozidla. Ohledně světelného zařízení u předmětné křižovatky žalobkyně uvedla, že jejím správcem je firma MOLUX a jeho nastavení zajišťuje pan Z., ten však nebyl v řízení vyslechnut. Nebylo ostatně ani prokázáno, že v inkriminovanou dobu svítila při průjezdu křižovatkou červená barva. Správní orgány se také nevypořádaly s návrhem na provedení výsledku dcery žalobkyně K. V., nar. X, čímž bylo porušeno právo žalobkyně na spravedlivé rozhodnutí.

5. Napadenému rozhodnutí žalobkyně vytýkala, že 80 % jeho odůvodnění je opsáno z prvoinstančního rozhodnutí, z návrhů žalobkyně a podaného odvolání. Kromě toho obsahuje citace, které nemají nic společného s řešením přestupků. Správní orgány se naopak nezabývaly otázkou, jakým způsobem bylo vozidlo žalobkyně zastaveno. Při výsledku policisty P. bylo vidět, že vypovídá zmatečně, a zároveň vyšlo najevo, že nejednal správně. Nesprávný postup policie připustil i žalovaný. Dle žalobkyně mohla výpověď policisty V. objasnit, co se na místě přestupku událo a kdo dopravní nehodu způsobil. Odmítnutí návrhu na výslech výše zmíněných osob pro nadbytečnost žalobkyně považovala za nepřijatelné. Ve spojení s nepřijetím její argumentace žalovaným pak namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Upozornila na skutečnost, že žalovaný opomenul, že za dopravní nehodu byly uloženy dvě pokuty a jízda na červenou nebyla vůbec prokázána. Za závažné pochybení shledala nekonzistentní přístup k informacím z návodu k použití, tj. ke schématu na semaforech a situačnímu schématu, které neprokazují spáchání přestupku. Dle žalobkyně je měl jejich vyhotovitel vysvětlit a poté měly být předloženy znalci k posouzení. Žalovaný nepostupoval při jejich zkoumání správně a nestranně. Některé pasáže bral jako nezpochybnitelné dogma, jiné zase ignoroval. Žalobkyně si také položila otázku, proč se nemohl vyslýchaný policista, který pořizoval záznam průjezdu křižovatkou, vyjádřit k tomu, proč byl tento důkaz předán správnímu orgánu až po půl roce. Konstatovala, že je nepřípustné, aby odvolací orgán nahradil dokazování prvoinstančního orgánu a hodnotil za něj důkazy.
6. Ohledně přestupku spočívajícího v kolizi vozidel žalobkyně zdůraznila, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Ze svědeckých výpovědí policistů dle žalobkyně vyplývají pochybnosti o tom, zda je možné je považovat za nezájaté svědky. Při zásahu v případě jízdy na červenou projevíli neobvyklou horlivost již tím, že spustili maják, což při výsledku nijak nezdůvodnili. Policista jedoucí za žalobkyní zvýšil rychlost a nezvládl zabrzdít, neboť zřejmě nedodržel odstup mezi vozidly. Žalobkyně se dále zabývala zákonným způsobem zastavení vozidla policií, když uvedla, že není přípustné, aby policista k zastavení vozidla použil sirénu a výstražná světla. Policista musí řidiče předjet nebo užít světelného nápisu STOP. Žalobkyně měla za to, že jednala v souladu s pravidly silničního provozu, když zajela ke straně vozovky a umožnila volný průjezd civilnímu vozidlu s výstražnými světly. Naopak ji nebylo zřejmé, proč policista P. její vozidlo nepředjel, ale přiblížil se zezadu, což vyústilo v kolizi. Poté zavolał své kolegy ze stejného policejního útvaru, aby odvrátil svojí případnou vinu za nehodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K obecně formulovaným vadám správního řízení uvedl, že hlavním podkladem pro řízení o přestupcích žalobkyně byla dokumentace zpracovaná Policií ČR, KŘP Ústeckého kraje, územním odborem Most, dopravním inspektorátem, č. j. KRPU-103107/PŘ-2016-040806, jejíž součástí byl i videozáznam ze služebního vozidla Policie ČR. Součástí spisové dokumentace byly též svědecké výpovědi zasahujících policistů. Dle žalovaného bylo přestupkové řízení vedeno v souladu s právními předpisy a nebyla shledána žádná procesní pochybení. K námitce podjatosti a absence nestrannosti žalovaný uvedl, že postup policistů není oprávněn hodnotit. Pouze podotkl, že pasáž žaloby týkající se společného řízení se mu jeví zmatečnou, neboť nepopisuje stav věci a průběh řízení, odkázal přitom na obsah správního spisu. K námitce týkající se k opětovného postoupení věci k správnímu orgánu I. stupně žalovaný konstatoval, že se s touto námitkou vypořádal již v napadeném rozhodnutí. K námitce, že nebyli vyslechnuti policisté, z jejichž vozidla byl záznam pořízen, žalovaný uvedl, že tento videozáznam byl pořízen kamerou policejního vozidla, které kolem místa přestupku projíždělo. Zde umístěná kamera zaznamenává obraz po celou dobu výkonu služby policistů. Policisté ve vozidle nemuseli svými smysly zaznamenat protiprávní jednání žalobkyně, tudíž se neměli k věci jak vyjádřit.
8. K námitce provedení důkazu technickými podklady k světelnému zařízení a neprokázání skutečnosti, že žalobkyně projela na červenou, žalovaný uvedl, že jako podklad pro vydání rozhodnutí byl pořízen schematický fázový plánec světelné signalizace křižovatky, se kterým byla žalobkyně seznámena. V kombinaci s videozáznamem a výpověďmi svědků bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně na červenou skutečně jela. Pan Z. nebyl v řízení vyslechnut, neboť po něm nebyl žádný úkon požadován.
9. K námitce, že nebylo rozhodováno o návrhu na výslech dcery žalobkyně, žalovaný uvedl, že při svém rozhodování vycházel ze zásady volného hodnocení důkazů. V projednávané věci byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byla tedy dodržena zásada materiální pravdy. Ve věci byl také vyslechnut žalobkyní navržený svědek pan L. K námitce neprovedení výslechu dalších svědků a námitce opomenutí skutečnosti, že za nehodu byly uloženy dvě pokuty, žalovaný opětovně uvedl, že byl vyslechnut přímý svědek události, kterého označila žalobkyně. Setrval na tom, že výslechy policisty V., Ing. B., jakož i pana Z. by byly nadbytečné. Policista přijel pouze zadokumentovat a projednat nahlášenou dopravní nehodu a Ing. B. poskytl správnímu orgánu schematický fázový plánec světelné signalizace s informací, že křižovatku spravuje společnost MOLUX a více by mohl poskytnout pan Z. K pokutovým blokům žalovaný konstatoval, že žalobkyně dostala od policistů dvě pokuty. Pokutový blok pokuty na místě nezaplacené č. GD/2014 D 1793267 ve výši 200 Kč byl rozhodnutím č. j. KRPU-117297-5/ČJ-2016-0400DP-05 zrušen. Pokutový blok č. JL/2015 L0551554 na částku 300 Kč byl dne 11. 5. 2016 stornován a částka nebyla uhrazena, ke stornování přitom došlo ještě před podpisem pokutového bloku. Přestupky se následně projednávaly ve společném řízení u správního orgánu.
10. K námitce nekonzistentního přístupu k informacím z návodu k použití žalovaný uvedl, že předložené schéma nevyhotovil Ing. B., ale pouze jej předal jako podklad pro rozhodnutí správnímu orgánu. Toto schéma společně s výslechem zasahujících policistů a videozáznamem z pořízeného vozidla utvářejí nezpochybnitelný a uvedený souhrn

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důkazů prokazující projetí vozidla řízeného žalobkyní na červenou. K námitce hodnocení videozáznamu odvolacím orgánem a předání tohoto záznamu s půlročním odstupem od jeho pořízení žalovaný uvedl, že za prvoinstanční orgán nehodnotil důkazy, pouze popsal, co je zachyceno na přiloženém CD. Žalovaný přezkoumával coby odvolací orgán celý postup správního orgánu I. stupně. Videozáznam byl správnímu orgánu předán spolu s ostatním spisovým materiálem až po půl roce po spáchání přestupku, jelikož se předtím musel vypořádat se stížností žalobkyně na postup policejní hlídky, přezkumem jedné z blokových pokut a odvoláním proti rozhodnutí o zrušení blokové pokuty. K námitce nevěrohodnosti policisty P. a nesprávného způsobu zastavení vozidla žalobkyně žalovaný uvedl, že do úředního záznamu o podání vysvětlení žalobkyně uvedla, že po zastavení policejní hlídkou si připravovala doklady a při tom jí cuklo vozidlo vzad a narazila do policejního vozidla stojícího za ní. Takto vylíčená událost je zaznamenána i v protokolu o nehodě o silničním provozu, jehož součástí je i náčrtek místa dopravní nehody, obě listiny žalobkyně podepsala. Po odjezdu policistů z dopravních nehod sdělila, že pozorovala situaci na křižovatce a zřejmě udělala chybu. S udělením blokové pokuty souhlasila, ale následně pokutový blok odmítla podepsat. Ke způsobu zastavení vozidla policií žalovaný uvedl, že konkrétní způsob ovlivňují konkrétní okolnosti v daném místě. Zvolený způsob v tomto případě byl dle žalovaného legální. Tvzení, že zasahující policisté k prošetření dopravní nehody přivolali své kolegy ze stejného útvaru, považoval za zavádějící tvrzení, neboť hlídku dopravních nehod na místo vysílá operační důstojník.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

11. Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou, v níž opětovně poukázala na skutečnost, že po vrácení oznámení o podezření ze spáchání přestupku zpět Policii ČR policisté zrušili svým rozhodnutím blokovou pokutu ve výši 200 Kč a opětovně zaslali věc do správního řízení. Pro žalobkyni bylo nepochopitelné, aby jednou vrácená věc byla znovu projednávána před správním orgánem. Ve zbytku odkázala na podanou žalobu.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělila, když byla o tomto následku ve výzvě výslovně poučena.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 3. 10. 2016 byl Policií ČR, KŘP Ústeckého kraje, územní odbor Most, Dopravní inspektorát (dále jen „dopravní inspektorát“), postoupen přestupkový spis o dopravní nehodě ze dne 11. 5. 2016, č. j. KRPU-103107/PŘ-2016-040806, který obsahoval následující listiny. Oznámení o podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit žalobkyně porušením povinnosti stanovené v ust. § 4 písm. a) a b) téhož zákona, když dne 11. 5. 2016 v 15:00 hod. v Mostě, v ulici Josefa Skupy u bloku 87, v rámci silniční kontroly Policie ČR, při hledání dokladů řádně nezajistila své vozidlo proti pohybu. Vozidlo se samovolně rozjelo vzad a zadní částí narazilo do přední části za ní stojícího vozidla Policie ČR v civilním provedení, tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. X. Při dopravní nehodě byla zjištěna hmotná škoda u vozidla Policie ČR ve výši cca 100 Kč. Oznámení o podezření dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit žalobkyně porušením povinnosti stanovené v ust. § 70 odst. 2 písm. a) téhož zákona, když dne 11. 5. 2016 v 14:58 hod., na třídě Budovatelů, Most, směrem od OD Central k OD Prior, na světelné křižovatce ulic Josefa Skupy a Moskevská, jako řidička vozidla tov. zn. Volkswagen, reg. zn. X projela na signál červeného světla „Stůj“ na semaforu při odbočování vlevo. Součástí spisu byly dále úřední záznamy o podání vysvětlení účastníků dopravní nehody, protokol o dopravní nehodě, situační plánec, fotodokumentace a videozáznam. Z přestupkového spisu dále vyplývá, že rozhodnutím Policie ČR, KŘP Ústeckého kraje, Odbor služby dopravní policie, ze dne 27. 6. 2016, č. j. KRPU-117297-5/ČJ-2016-0400DP-05, bylo zrušeno rozhodnutí o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu vydané dopravním inspektorátem v blokovém řízení dne 11. 5. 2016, pod č. j. KRPU-103107/PŘ-2016-040806, formou bloku na pokutu na místě nezaplacenou, ev. č. GD/2014 D1793267. Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodlo Policejní prezidium České republiky, Ředitelství služby dopravní policie, dne 5. 8. 2016, pod č. j. PPR-19742-1/ČJ-2016-990440, a to tak, že rozhodnutí potvrdilo a odvolání žalobkyně zamítlo.
15. Na den 13. 2. 2017 bylo nařízeno ústní jednání ve věci, kterého se zúčastnila žalobkyně i její zmocněnec. Během jednání bylo provedeno dokazování výsledkem zasahujících policistů, videozáznamem z kamer umístěných v policejním vozidle projíždějícího místem spáchání přestupku a listinnými důkazy, a to sdělením pracovníka společnosti SWARCO TRAFFIC s.r.o. obsahujícím fázové schéma světelné křižovatky ulic třída Budovatelů, Josefa Skupy a Moskevská a fotodokumentací z místa dopravní nehody. Na odročeném ústním jednání konaném dne 6. 4. 2017 bylo dokazování provedeno výsledkem svědka L., výpovědí žalobkyně a pokutovými bloky série JL/2015, č. L 0551554 a série GD/2014, č. D 1793267. Správní orgán I. stupně dne 27. 4. 2017 vydal rozhodnutí, č. j. MmM/049033/2017/OSC-P/ŠP, jímž žalobkyni uznal vinnou z přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a písm. k) zákona o silničním provozu a uložil jí za to dle ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokutu ve výši 3 000 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích jí uložil povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 15. 5. 2017 blanketní odvolání, které doplnila dne 24. 7. 2017. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které dne 26. 9. 2017 nabylo právní moci.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
18. Dle ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.
19. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kterou žalobkyně spatřovala ve skutečnosti, že žalovaný neprovedl výslech policisty V., dcery žalobkyně, Ing. B., pana Z. a policistů, jejichž vozidlo natočilo jízdu žalobkyně, a to z důvodu, že je shledal nadbytečnými. Tato námitka není důvodná. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k důkazním návrhům žalobkyně uvedl, že výslechy pana Z. a Ing. B. by byly nadbytečným úkonem správního orgánu ve věci, která je řádně zadokumentována. V řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že obviněná výše uvedené přestupky spáchala. Výslech policisty V. by pouze potvrdil chaotický a ne zcela ideální postup policie při projednávání přestupků žalobkyně. K tomu žalovaný uzavřel, že se ztotožnil se závěrem prvoinstančního orgánu, přičemž konstatoval, že spáchání přestupků žalovanou bylo spolehlivě a jednoznačně prokázáno. Pokud jde o vypořádání důkazního návrhu na provedení výslechu nezletilé dcery žalobkyně, vypořádal se s ním již správní orgán I. stupně, který ve svém rozhodnutí uvedl, že provedení daného důkazu je nadbytečné, neboť skutkový stav je bez důvodných pochybností prokázán již nashromážděnými důkazy. Svůj závěr odůvodnil především odkazem na shodný popis události vyslechnutými policisty. K tomu dodal, že mu je z úřední činnosti známo, že v daném místě často dochází k tomu, že pod dojmem rozsvícení zeleného světelného signálu „Volno“ pro směr rovně a doprava se řidiči odbočující vlevo rozjedou, ačkoliv pro jejich směr jízdy stále svítí signál s červeným světlem „Stůj!“. Správní orgán I. stupně rovněž poukázal na videozáznam z kamer policejního vozidla a schéma křižovatky poskytnuté společností SWARCO TRAFFIC s.r.o., z nichž vyplynulo, že pro směr jízdy žalobkyně v době, kdy vjížděla do křižovatky, svítil signál s červeným světlem „Stůj!“. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány vysvětlily, proč považovaly skutkový stav za dostatečně zjištěný a proč nepřistoupily k výslechu žalobkyní navržených osob.
20. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že správní orgány se s důkazními návrhy žalobkyně vypořádaly a odůvodnily, z jakého důvodu k jejich provedení nepřistoupily. Soud při přezkumu uvedené námítky vycházel jak z napadeného, tak i prvoinstančního rozhodnutí, neboť správní řízení je tvořeno z prvoinstančního řízení, ale též i z případného řízení před odvolacím orgánem, jež dohromady tvoří jeden celek (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, či ze dne 31. 8. 2004, č. j. 2 Afs 45/2003-118, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
21. Dále se soud zabýval námitkou podjatosti a absence nestrannosti žalovaného, kterou žalobkyně shledala ve skutečnosti, že žalovaný nezohlednil, že policisté P. a R. byli účastníky dopravní nehody. Své tvrzení rovněž odůvodnila tím, že o přestupcích měl policejní orgán rozhodovat dle ust. § 57 odst. 1 zákona o přestupcích ve společném řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nesouhlasila také se způsobem vyřízení její stížnosti na postup zasahujících policistů. Této námitce soud nepřisvědčil.

22. Předně soud poznamenává, že podjatost lze ve smyslu § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), namítat pouze vůči osobě podílející se na výkonu pravomoci správního orgánu, tj. proti úředním osobám, a to pouze v případě, že lze důvodně předpokládat, že tato osoba má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti. Tyto podmínky však žalobkyně nesplnila. Žalobkyně nejen že neuvedla konkrétní skutečnosti, pro něž by bylo možné pochybovat o nepodjatosti úředních osob žalovaného, neuvedla ani vůči kterým úředním osobám svou námitku směřuje. Ve vztahu k osobám svědků pak nelze uplatnit institut podjatosti. Případnou zainteresovanost svědka na rozhodnutí ve věci je nutno posuzovat v rámci věrohodnosti jeho výpovědi. S námitkou podjatosti proto žalobkyně nemohla být úspěšná. K námitce, že zasahující policisté byli účastníci dopravní nehody, soud uvádí, že skutkový děj vztahující se k události, která vyústila v dopravní nehodu, byl předmětem dokazování před správním orgánem I. stupně. Z provedení výslechu policistů proto nelze jakkoliv dovozovat, že správní orgán nepostupoval nestranně, zvláště když sama žalobkyně byla k průběhu policejní kontroly při ústním jednání taktéž vyslechnuta. Správní orgány pak dospěly na základě dalších důkazů a podkladů shromážděných v rámci správního řízení k závěru, že není důvod o výpovědích policistů jako svědků pochybovat.
23. Absenci nestrannosti soud neshledal ani ve skutečnosti, že správní orgán I. stupně nejprve vrátil dopravnímu inspektorátu oznámení o přestupku a poté, co jej dopravní inspektorát opětovně postoupil správnímu orgánu, o přestupcích věcně rozhodl, aniž by řízení zastavil. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně vrátil oznámení o podezření ze spáchání přestupků zpět dopravnímu inspektorátu, jelikož měl za to, že přestupková jednání měla být projednána ve společném řízení. V přezkumném řízení bylo následně zrušeno rozhodnutí vydané dopravním inspektorátem dne 11. 5. 2016, č. j. KRPU-103107/PŘ-2016-040806, formou bloku na pokutu na místě nezaplacenou ev. č. GD/2014 D1793267, kterým byla žalobkyni uložena bloková pokuta ve výši 200 Kč. Bloková pokuta byla žalobkyni uložena za přestupek spočívající v nezajištění jejího vozidla proti pohybu, což vedlo k tomu, že toto vozidlo narazilo do přední části služebního vozidla hlídky Policie ČR. Vzhledem k tomu, že o druhém z přestupků, spočívajícím v nerespektování světelného signálu „Stůj!“, nebylo rozhodnuto v blokovém řízení (žalobkyně s tímto postupem nesouhlasila), nastala situace, že ani o jednom z přestupků nebylo v blokovém řízení pravomocně rozhodnuto. Tento stav tedy umožňoval, aby o obou přestupcích rozhodl správní orgán ve společném řízení. Soud proto v uvedeném postupu neshledal žádné pochybení. Pokud jde o nesouhlas žalobkyně s průběhem a výsledkem prošetření její stížnosti ze dne 7. 7. 2016, soud konstatuje, že řízení o stížnosti žalobkyně proti postupu zasahujících policistů není součástí správního řízení, v němž byly projednávány výše uvedené přestupky, nemohlo mít tedy vliv na rozhodování správních orgánů v nyní přezkoumávaném řízení.
24. Dále se soud zabýval námitkou, že přestupky žalobkyně nebyly provedenými důkazy prokázány. Žalobkyně namítala, že schéma na semaforech a situační schéma neprokazují spáchání přestupku. Tyto listiny měl jejich vyhotovitel vysvětlit a poté měly být předloženy znalci k posouzení. Ohledně přestupku spočívajícího v kolizi vozidel žalobkyně tvrdila, že to byli policisté, kdo do jejího vozidla narazil a v souvislosti s tím zpochybňovala jejich věrohodnost. Těmito námitkám soud nepřisvědčil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Dle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
26. Pokud jde o přestupek, který žalobkyně spáchala tím, že projela předmětnou křižovatkou, přestože pro její směr jízdy svítil červený signál „Stůj!“, vycházel správní orgán I. stupně při zjišťování skutkového stavu z výpovědi zasahujících policistů, videozáznamu pořízeného kamerami umístěnými v projíždějícím policejním vozidle a fázového schématu křižovatky. K fungování semaforu na dané křižovatce si správní orgán I. stupně vyžádal vyjádření od Ing. B., pracovníka společnosti SWARCO TRAFFIC s.r.o., který v reakci na položené dotazy mimo jiné sdělil, že: „*Směr ze tř. Budovatelů do ulice J. Skupy je ve fázi č. 3 a je to signální soustava VE<. Signální skupina VE< nejede současně se signální skupinou VC, která je snímána kamerou.*“ Ke svému vyjádření přiložil fázové schéma, záložní pevný program a situační schéma. Soud konstatuje, že ze situačního schématu vyplývá, že světelná signalizace řídící silniční provoz ve směru z třídy Budovatelů do ulice Josefa Skupy je označena jako VE< a světelná signalizace řídící provoz ve směru z třídy Budovatelů do ulice Moskevská nese označení VC. Z diagramu záložního pevného programu pak vyplývá, že ve směru VE< svítí zelené světlo v intervalu 14 až 24, zatímco ve směru VC zelená barva svítí v intervalu 0 až 12. Na základě uvedených podkladů lze proto dojít k závěru, že zelená barva opravňující řidiče pokračovat v jízdě ve výše uvedených směrech, nesvítí nikdy současně. Uvedené skutečnosti jednoznačně vyplývají z obstaných podkladů, a proto nebylo nutné k nim dále provádět výsledk příslušného pracovníka či dokonce povolát znalce ke zkoumání nastavení světelné signalizace křižovatky.
27. K tomu je třeba dále podotknout, že správní orgán I. stupně vzal za stěžejní důkaz již svědeckou výpověď policistů, jejichž výpovědi nebyly rozporné a v podstatných bodech se od sebe neodchylovaly. Skutečnosti zjištěné z jejich výpovědi poté porovnal se záběry z kamery umístěné z projíždějícího policejního vozidla a právě výše uvedených podkladů k nastavení světelné signalizace křižovatky. Ze záběrů z kamery umístěné v projíždějícím vozidle policistů, kteří jeli ve směru z třídy Budovatelů do ulice Moskevská, je patrné, že vozidlo žalobkyně vjelo do křižovatky současně s vozidlem projíždějících policistů, kteří vyjeli těsně po rozsvícení zelené pro jejich směr jízdy, k čemuž dle výše popsaného schématu světelného řízení křižovatky nemělo dojít. Vzhledem k tomu, že tyto důkazy výpovědi policistů podpořily, nebylo dle názoru soudu nutné provádět další dokazování.
28. K námitce žalobkyně, že střet vozidel nezavinila ona, ale policisté, kteří ji zastavovali, soud uvádí následující. Žalobkyně při své výpovědi při ústním jednání dne 6. 4. 2017 mimo jiné uvedla: „... *policisté mě zastavili v ulici Josefa Skupy. Já jsem zajela ke kraji, protože jsem uvolňovala místo vozidlu s houkačkou a modrými majáky. Po zastavení jsem si všimla, že se jedná o policejní auto, které zastavuje mě. Jeden z policistů vyšel z vozidla a řekl mi, abych si přeparkovala. Já jsem zajela na parkovací místo vedle cukrárny, aby za mnou bylo dostatek místa. Po zastavení jsem se nedívala do zrcátka, kde vozidlo zastavilo. Když jsem zastavila, sáhla jsem pro kabelku a vyndávala osobní doklady. Přitom jsem cítila, že se vozidlo zhouplo, jak se zatahovala automatická ruční brzda, kterou je vozidlo vybaveno. Přitom jsem ucítila ťuknutí, jak do sebe vozidla narazila. Nevšimla jsem si, jestli vozidlo po tom, co jsem zastavila, popojelo, protože jsem vyndávala doklady z kabelky. Nejprve ke mně policisté přišli a ptali se mě, jestli mám řidičský průkaz a ptali se mě, proč nemám zataženou ruční brzdu. Myslím si, že moje auto narazilo do policejního vozidla při tom, když se zatahovala ruční brzda. Myslím, že ke kontaktu došlo, protože mé vozidlo se zhouplo při zatahování ruční brzdy a protože policejní vozidlo stálo příliš blízko mému vozidlu.*“ Z uvedené výpovědi je zřejmé, že v řízení před Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správním orgánem měla sama žalobkyně za to, že to byla ona, kdo se svým vozidlem narazila do policejního vozidla a nikoliv naopak. K nehodě přitom mělo dojít až poté, co bylo žalobkyni sděleno, aby si vozidlo přeparkovala.

29. Nynější argumentace žalobkyně, že ke střetu vozidel došlo v důsledku vysoké rychlosti, kterou se policejní auto přibližovalo k vozidlu žalobkyně, a z důvodu nedodržení potřebné vzdálenosti k zabrzdění, je tak ve zřejmém rozporu s popisem události, jak jej žalobkyně uvedla ve správním řízení. Změnu ve skutkových tvrzeních přitom žalobkyně učinila bez jakéhokoliv vysvětlení. Pokud tedy jde o věrohodnost výpovědí, soud z tohoto důvodu hodnotí právě skutková tvrzení žalobkyně změněná až následně bez předložení jiných důkazů za nedůvěryhodná a účelová. Výpověď zasahujících policistů naopak shledal důvěryhodnou, neboť oba policisté vypovídali v podstatných bodech shodně a jejich výpověď byla podpořena dalšími důkazy, především pořízeným videozáznamem a fázovým schématem křížovanky. Pokud žalobkyně poukazovala na nadměrnou horlivost policistů při zastavování jejího vozidla, která se měla projevit tím, že policisté měli při zásahu zapnutý maják, soud uvádí, že takový způsob zastavení vozidla není v rozporu s ust. § 79 odst. 2 zákona o silničním provozu. O přehnanou horlivost by šlo např. tehdy, kdyby kromě projednání daného přestupku policisté přistoupili např. k rozsáhlé kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy, aniž by vyvstal jakýkoli důvod k podezření, že některé z kontrolovaných prvků vozidla či jeho povinné výbavy nesplňují předepsané náležitosti. V takovém případě by teprve mohlo dojít ke vzniku pochybností nad nezaujatostí policisty jako svědka (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, dostupný na www.nssoud.cz). K takové situaci, ale v projednávaném případě nedošlo.
30. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení neshledal důvodným. Skutkový stav byl správními orgány dostatečně zjištěn na základě provedených důkazů. Vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o silničním provozu ani zákona o přestupcích, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
31. Současně soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 4. listopadu 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)